

27. DAN CAMINA

Množice

Ponedeljek, 18. septembra 2017

Takoj ko smo stopili iz alberga v oblačno jutro, je začelo rosi. Na dež vedno odreagiram precej negativno, s slabo voljo in nerganjem. Danes je bilo drugače. Nekako se mi zdi, da sem pot končno sprejel takšno, kakršna je pač bila. Ni se ulilo, tako da se je dalo hoditi, ne da bi se pretirano zmočili. Poleg tega je rahel dež to lepo zeleno pokrajino naredil še lepšo. Nekako spadal je med vse tiste jablane in kamnite zidove, na travnike in ulice pod skrilastimi strehami. Čeprav sem na glavo in za vrat dobil tudi kakšno debelo kapljo, preprosto nisem mogel zameriti drevesom, ki so v sapici otresala svoje kuštrave glave, tako naravno je to bilo. Da, celo dež.

Zato pa me je dosti bolj motilo kapljanje ljudi, ki se jih je na poti zdaj nabrala že cela množica. To sem pričakoval, ker smo prav danes prečkali mejo stotih kilometrov do Santiaga in ker dobi potrdilo za opravljen camino vsakdo, ki na njem prehodi vsaj zadnjih sto kilometrov. Pričakoval sem, da jih bo veliko, moram pa reči, da jih nisem pričakoval toliko. Naše ciljno mestoce Portomarín [portomarín] so romarji dobesedno preplavili. Povsod so že gneča in hrup, smejanje in klepetanje, pivo pa teče v potokih.

Ne bom rekel, da sem ljudomrznež, a nekako ljubi in domači sta mi postali samota in tišina, ki sem ju doslej imel obilo in

v katerih sem lahko o čem razmišljal, v katerih sem imel čas in mir, da sem naredil še kak kilometer vaze. Če mi je bilo samotno, sem v svojo družbo vzel ljudi, za katere sem molil. Zdaj pa to ne gre več. Zdaj je camino že kot nekakšna pot na Triglav, polna ljudi, ki bi radi samo opravili camino. Pot je polna ljudi, ki preveč dišijo, ki so prelepo in preveč čisto oblečeni in ki imajo ali pretežke ali pa prelahke nahrbtnike. Zdi se, da ne premorejo prijznosti in nasmeha, zanje na poti ni bratov in sester, samo ovire so, ki jih je treba prehiteti, zato hitijo mimo, da bi čim prej prišli do proste postelje. Ni več tistih žarečih obrazov, s katerimi smo skupaj preživeli toliko težkih klancev in ravnin, blata in ledenih vetrov ter drugih nevšečnosti. Tako pač je, vidim zdajle, da je na koncu camino kot vsaka druga lahka stvar postal žrtev masovnega turizma in ni več pot, temveč le proga.

Kakor nekakšna streznitev je prišel tale dan, kakor postopno opominjanje, da se pot počasi končuje in da se bo treba počasi vrniti v resnično življenje, v svet, ki je točno tak, kot so ti na novo prispeli romarji, takšni, kakršni smo bili tudi mi na začetku naše poti. Opomin, da se bomo morali navaditi živeti kot romarji tudi v svojem vsakdanjiku, kjer ni dolgih ravnin in ur na pretek, v katerih lahko prehodiš svoje poti. Da je samo drobna in kratka stezica mimo vseh obveznosti, drobna stezica, ki jo je težko najti, da bi lahko hodil in bi vsak dan naredil vsaj korak dlje. Vrniti se bo treba, to bo – kot vidim – najtežji del poti. Toda eno je gotovo: da se v svet ne bom vrnil isti. Da v življenju ne bom več le popotnik, ampak romar. Popotnik si želi opraviti camino, romar pa ga noče končati. In zato hodi, hodi vsak dan naprej.

Marija, naj nikoli ne pomislim, da sem že na koncu poti, da mi ni treba nobenega koraka več. Naj nikoli ne obsedim ob poti, naj nikoli ne mislim, da vse vem in vse znam. Naj se pustim učiti drugim, življenju, sebi. Bogu. Amen.